

at Brødpriserne virkelig holdtes nede. Han nærede ikke Tillid til den af Priskontrolraadet foretagne Beregning og hævdede, at den almindelige Befolkning ikke vilde kunne forstaa, at Brødprisen skulde stige med henved 60 Øre, fordi Stigningen i Kornprisen begrundede en Stigning paa 28—30 Øre; hvis det virkelig var blevet saa meget dyrere at køre rundt med Brød, maatte man lade det være, og saa maatte Befolkningen selv hente sit Brød. De af Regeringen anviste Veje til at imødegaa Fordyrelsen fandt han ogsaa ganske utilstrækkelige. — *Landbrugsministeren* syntes, det vilde være en daarlig Løsning at skaffe Midler til at holde Priserne nede ved Laan, og at gaa den indirekte Beskatnings Vej vilde være at tage af den ene Lomme og flytte over i den anden. De ca. 40 Mill. Kr., som det drejede sig om at skaffe, naar man regnede med en aarlig Merudgift paa 10—12 Kr. pr. Individ, maatte da tages gennem direkte Skatter, ved en stærk Beskatning af de største Indtægter og Formuer, men han havde ikke Indtrykket af, at der var stærk Stemning for at løse Spørgsmaalet paa den Maade. Ministeren mindede om, at han ved Kornlovens Gennemførelse havde udtalt, at man overvejede at gennemføre en vis Tilpasning mellem Lønninger og Priser og en Nedsættelse af Brødpriserne for de allervanskeligst stillede, og Ministeriet havde nu henvist Sagen til Arbejds- og Socialministeren, for at han kunde udarbejde Forslag i saa Henseende, naar Stigningen var konstateret.

Folketingets Udvalg drøftede Stigningen af Rugbrødspriserne, men mente ikke, at de tilvejebragte Oplysninger var saa fyldestgørende, at Udvalget havde kunnet tage Stilling hertil. Udvalget havde derfor anmodet Handelsministeren om at fremskaffe dokumenterede Oplysninger om den virkelige Udgiftsstigning, som betingede Prisforhøjelsen. Udvalget var enig om, at der burde tilstræbes den mindst mulige Forhøjelse af Rugbrødspriserne. — Et *Flertal* (Udvalget undtagen Oluf Pedersen) indstillede herefter Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Et *Mindretal* (Oluf Pedersen [D. R.]) kunde ikke anse det for betimeligt at fordyre Hvedemel til Husholdning og Brød for dermed at modvirke en Rugbrødsprisstigning, som efter Mindretallets Mening kunde undgaas ved at forhindre en uberettiget Prisforhøjelse.

Ved 2den og 3die Behandling fortsattes Diskussionen om Brødpriserne. *Valdemar Thomsen* (B.) var enig i det til Grund for Lovforslaget liggende Princip, men vilde ikke være med til at opkræve en Afgift paa Hvedemel og anvende den som Tilskud til Rugbrødsprisen eller til Bagerne, som det næsten blev, uden Sikkerhed for, at Maksimalprisen paa Rugbrød